

[Harald Petersen.]

naar man skildrede den tidligere Regering som en enig Regering, hvor han sad som den tavse. Jeg har tidligere i min Tale baade i Dag og vist forleden Dag sagt, at det, der var Enighed om, var det reelle i den Sydslesvigpolitik, der skulde føres, men at der naturligvis, som det velsker inden for alle Regeringer og inden for alle Partier formentlig, formentlig ogsaa inden for alle Bestyrelser, kan være Uenighed om selve den taktiske Fremgangsmaade i den givne Situation. Det skal ikke være nogen Hemmelighed, at det har der virkelig ogsaa været inden for den tidligere Regering, det har vi ført Diskussion om.

Og spørger den højtærede Udenrigsminister nu mig: Hvorfor blev du siddende i Regeringen og kræver noget andet af andre? Ja, saa maa jeg svare den højtærede Minister saaledes: vi har som sagt været uenige nu og da om Taktik, men ogsaa i de Anliggender, hvor det drejede sig om det taktiske, har jeg lagt megen Vægt paa og lyttet meget opmærksomt efter, hvad den højtærede Minister mente. I Overensstemmelse med den Værdsættelse, jeg i hvert Fald har næret over for den højtærede Ministers Jugement og diplomatiske Erfaring, har jeg sat mig ved Visdommens Kildespring ogsaa i de Anliggender og søgt at faa det ud af det, jeg kunde faa. Jeg har tillige venskabeligt ved flere Lejligheder — det skal ikke være nogen Hemmelighed, nu da vi skal tale lige ud — over for Ministeren sagt, at hvis han selv i de taktiske Spørgsmaal skulde føle sig saa uenig med Regeringen, at han mente at maatte drage Konsekvenser deraf, saa skulde han ikke føle sig isoleret, men saa skulde han ogsaa faa Følgeskab. Større Tillid tror jeg ikke nogen Kollega kan vise over for en anden, og det er ogsaa derfor, jeg er uhyre overrasket over den højtærede Udenrigsministers Forsøg paa at gøre sig lækker til en bestemt Side og frasige sig Medansvar til en anden Side. Jeg tror, at jeg over for den højtærede Minister i alle Forhold har optraadt baade korrekt og loyal, jeg tror ogsaa, jeg har vist ham en Tillid, som er bevaret med Mistillid, og derfor maa den højtærede Statsminister ikke forundre sig over, at jeg har taget Ordet i denne Sag, fordi den for mig ikke alene betyder noget politisk, men den højtærede Ministers Optraeden i hele denne Sag og over for den Regering, som baade han og jeg var Medlem af, bevirker, at jeg rammes af en dyb personlig Tillidskrise i mit Forhold til den højtærede Minister.

Statsministeren (Hans Hedtoft): Jeg tager Ordet i Anledning af den sidste meget opsigtsvækkende og meget interessante Bemærkning, det ærede Medlem Hr. Harald Petersen gjorde. Jeg tillod mig i mit første Indlæg at sige, at jeg var overrasket, forundret over, at det ærede Medlem rykkede den tidligere højtærede Statsminister til Undsætning i hans Angreb paa den højtærede Udenrigsminister. Nu giver det ærede Medlem en Forklaring, som jeg tror vil interessere hele Danmark. Det ærede Medlem meddeler nu fra denne Talerstol, at han har givet den højtærede Udenrigsminister Tilsagn om, at hvis han følte sig saa uenig, som han udtrykte sig, i de rent taktiske Ting, der var Tale om, at han havde Lyst til at gaa, saa skulde den højtærede Udenrigsminister ikke faa Lov at gaa alene, men blive ledsaget af det ærede Medlem. Det fremgaar altsaa heraf, at det, som det ærede Medlem egentlig bebrejder den højtærede Udenrigsminister, er, at han ikke gik.

Nu har jeg et Spørgsmaal til det ærede Medlem, der i politisk og menneskelig Velanstændigheds Navn vil fælde Dom over den højtærede Udenrigsminister. Det er følgende Samvittighedsspørgsmaal: Er det urimeligt at stille den Fordring, at det ærede Medlem, naar han aabenbart selv paa en Række Omraader har været grebet af den indre Uro, som ogsaa den nuværende højtærede Udenrigsminister tidligere har været grebet af, havde vist ham det gode Eksempel og var gaaet? Den højtærede Udenrigsminister har jo paa et tidligere Tidspunkt, efter min Mening med fuld Føje sagt, at han som Embedsmand og ikke politisk skolet Mand var meget betænkelig ved at fremkalde den politiske Krise, som vi efter min bedste Mening burde have haft paa et tidligere Tidspunkt. Det Argument anerkender jeg; jeg har altid syntes, at det var rigtigt; det kunde ikke være hans Opgave som Ikke-Partipolitikerens at være den Mand, der gav Signalet. Men hvorfor gav det ærede Medlem ikke dette Signal? Føler det ærede Medlem sig virkelig, naar han tænker sig rigtig om og nu er begyndt, som han siger, at tale rent ud, helt berettiget til at fremføre den Anklage, han her har rettet mod den højtærede Udenrigsminister?

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Harald Petersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Harald Petersen: Jeg føler mig helt berettiget til at fremføre den Anklage, jeg